

Què és aquest desordre? A qui se li acut barrejar papers, suc de taronja i entrepà? Deu ser la taula d'un artista. Els artistes acostumen a parar molta atenció a allò que passa arreu del món. Perquè aquest món, a vegades, també sembla molt desendreçat...

Què farà l'artista ara? Un monstre? Ser alt i fort com un monstre deu ser fantàstic, oi? Però no pas millor ni pitjor que ser un conill petit i eixerit com aquest que acaba de fer. Un conillet! A veure què li passarà?

EN FULLARACA, un monstre molt tendre

I ara? Què és això? Sembla un bosc... amb aquests arbres, amb les fulles tan verdes i les plantes tan altes... Ves que no sigui una selva... Sí, sí, això és la selva amazònica!

I és que una vegada, ben bé al mig d'una selva tropical, hi havia una clariana...

...que va deixar bocabadat a un Conill petit i eixerit que, per casualitat, passava per allà. "Quin lloc tan bonic per fer-hi una casa!" va decidir el Conillet, tot il·lusionat.

Dit i fet! El Conillet es va posar a clavar troncs un al costat de l'altre, tots de la mateixa mida, del mateix gruix, uf! Quina feinada! ...I després, encara havia de posar canyes travessades entre tronc i tronc, per evitar els corrents d'aire. Uf, quina feinada!...Treballa que treballaràs, es va fer de nit, i el Conill se'n va anar a dormir pensant que l'endemà continuaria fent aquella casa, que potser era una mica massa gran per a un Conill tan petit... no?

Però a la selva, hi viuen animals de tota mena i mida, com ara aquesta fera ferotge, que surt de cacera cada nit, així que és fosc. Mireu-vos-el: és un Jaguar! Alt, fort, de mirada ferrenya, de pell tacada, molt astut... i molt famolenc.

Aquella mateixa nit, el Jaguar va descobrir la casa a mig fer i va decidir que era ideal per a ell, tan gros i tan fort. Només calia fer-hi la teulada, i, au, som-hi! ...Ras, ras, ras, la va construir amb tots els ets i uts, ras, ras, fins que es va fer

de dia... i el Jaguar se'n va entornar per on havia vingut, pensant que a la nit l'acabaria.

A punta de dia torna el Conill, que es va estranyar molt d'haver fet tanta feina ahir. "No recordo pas haver-hi fet la teulada—va pensar-. Ara només hi falta una finestra!" I au, hi posa la finestra.

Quan és de nit, el Jaguar torna a la casa i queda tot estranyat: "Què? Qui hi ha posat una finestra tan xica que no puc ni treure-hi el cap? No importa. Hi posaré una porta, i ben grossa!" va dir. I així ho va fer.

Al capdavall, i quan la casa ja era acabada, tant el Conill com el Jaguar es van adonar que l'havien fet a mitges. Aleshores, el Conill va proposar al Jaguar que en aquella casa feta a mitges, hi podrien viure junts com a bons amics.

Seria bonic, oi, que el conte d'avui acabés just aquí, quan el Jaguar alt i fort abraça amicalment el Conill petit i feble? Però, ai, molt sovint els més forts abusen dels més febles! A veure com acabarà aquesta amistat...

Però en abraçar-se, el Jaguar va descobrir com n'era de tendre i molsut el Conill, i li va etzibar " I tant que podríem viure junts! Però tu dins la meva panxa i jo dins la teva casa!" Quan va sentir això el Conill va fugir, potes ajudeu-me, fins amagar-se ben amagat.

"Ja et pots amagar, ja, Conill! – va exclamar el Jaguar- Que jo no pararé de buscar-te fins que te'm pugui cruspitar d'una vegada per totes! Per alguna cosa jo soc l'animal més fort i ferotge de la selva! I tu ets tan esquifit que no hi ha lloc per a tu, aquí!" I com que el pobre Conill estava amagadíssim i el bestiot del Jaguar anava amunt i avall buscant-lo sense parar, aquella casa tan bonica va quedar buida del tot, sense servir per a res ni per a ningú.

Va passar el temps i va venir l'època en què els arbres es tornen grocs, el terra és polsós i quan a la selva hi ha una sequera tan gran ja no hi queda ni un bassal d'aigua, llevat d'una font sota una roca. Davant d'aquell panorama, el Jaguar va pensar que el millor que podia fer era quedar-se arran de la font i vigilar si el Conill hi anava a beure, per menjar-se'l. Nyam!

Totes les bèsties de la selva feien cua per beure aigua d'aquella única font. I a totes i a cadascuna el Jaguar els prometia que podien beure aigua

tranquil·lament. A canvi que li diguessin on s'amagava el Conill. "I ara! -va pensar l'últim de la cua- No ho veig gaire clar, això..." i, sense que el Jaguar se n'adonés, se'n va anar de la font.

Aquell animaló no va descansar fins que va trobar el Conill. I aleshores, el Conill li va explicar que s'amagava perquè tenia por, i com que el Jaguar era més fort que no pas ell, més valia perdre una caseta que no pas la vida. "No sé, no sé... -va dir l'amic del Conill- No es just que estiguis tot sol i amagat..."

"Ser petit no vol dir que no siguis eixerit. I encara que el Jaguar sigui més gros i fort que tu, això no vol dir que-s'hagi de sortir amb la seva. Hem de rumiar alguna cosa..."

Rumia que rumiaràs, l'artista té una idea: agafa totes les fulles dels arbres i de la selva i comença a embolicar el Conill, fins que transforma el Conill en una mena d'emalum com no se n'havia vist mai cap de semblant dins la selva.

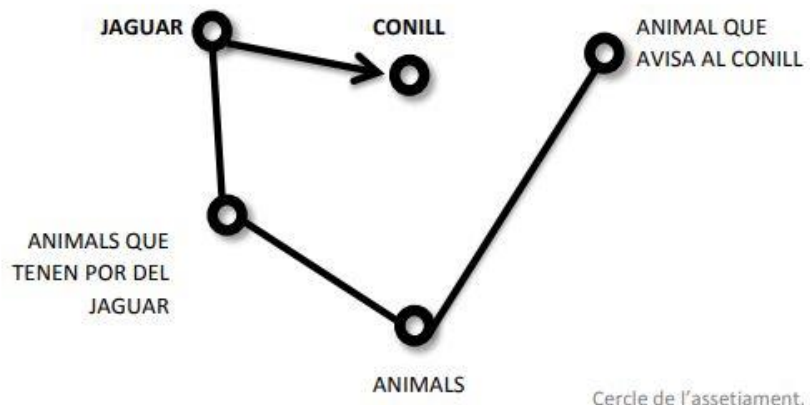
Així guarnit, el Conill es planta davant el Jaguar i l'espanta. Fent veuota li diu que és en Fullaraca, el gran amo de la font que tot ho veu i tot ho sent.: "Jo, en Fullaraca vull que totes les bèsties de la selva puguin viure en pau, bevent de la meva aigua sempre que ho necessitin. En canvi tu, Jaguar, assegut aquí com si en fossis l'amo, només esperes que vingui el Conill per menjar-te'l. Fora d'aquí, mala bèstia, que no mereixes beure de la mateixa aigua que els altres!"

Espantat i avergonyit, el Jaguar se'n va anar, cap cot, ben lluny de la font perquè en Fullaraca li feia molta por, amb aquells ulls de monstre que tenia...

El Conill, un cop net de disfresses, va retornar a la seva caseta, per convidar-hi els animals que l'havien ajudat, tant si eren peluts com plomats, orelluts o banyuts, forts o febles, de la selva o de fora... La caseta havia de ser de tots, tots i tots.

Qui sap? Potser algun dia a la caseta també hi haurà lloc per al Jaguar. Fet i fet, ell va ajudar a fer-la, sí o no? Doncs, au, té, menja una mica d'aquest entrepà tan bo, Jaguar, i no vulguis estar tot sol, per molt alt i fort que presumeixis ser...

Guió: Teresa Duran

Cercle de l'assetjament. Adaptació d'Olweus